

Gražina Daukantienė

Gražina Daukantienė – bibliotekininkė, literatė, knygų autorė, kraštotyrininkė, visuomenės veikėja. Gimė 1965 m. spalio 23 d. Mažeikių rajono Urvikių kaime. Vaikystėje gyveno Rukų kaime (Skuodo r.), ten veikusioje mokykloje įsigijo aštuonmetį išsilavinimą, 1984 m. baigė Skuodo Bartuvos vidurinę mokyklą (dabar Bartuvos progimnazija). 1984–1986 m. mokėsi Telšių kultūros mokykloje (1992 m. reorganizuota į Telšių aukštesniąją taikomosios dailės mokyklą, nuo 1998 m. – Vilniaus dailės akademijos Telšių fakultetas), kurioje įsigijo bibliotekininkės specialybę. 1986 m. dirbo Šilutės rajono bibliotekos Saugų filialo vedėja, nuo 1987 m. dirbo Skuodo centrinės bibliotekos Lenkimų filialo vedėja. 1995–1999 m. buvo Lenkimų kultūros namų direktorė, 2004-aisiais vėl sugrįžo į bibliotekininkų bendruomenę ir pradėjo dirbti Skuodo rajono savivaldybės viešosios bibliotekos Lenkimų filialo vyresniąja bibliotekininke, nuo 2014 m. spalio 28 d. iki 2019 m. gegužės 13 d. buvo Skuodo rajono savivaldybės R. Granausko viešosios bibliotekos vyriausioji metodininkė, Informacinių technologijų ir projektų valdymo skyriaus bei Vaikų literatūros skyriaus vyresnioji bibliotekininkė, 2019 m. gegužės 16 d. sugrįžo dirbti į Lenkimų biblioteką.

Gražina aktyvi visuomenininkė: yra buvusi Skuode veikiančio literatų klubo „Nojus“ pirminkė, bendradarbiaudama su Lenkimų bendruomenės nariais, seniūnijos, kultūros namų darbuotojais, bibliotekoje organizuoja įvairius kultūrinius renginius, vadovauja čia įgyvendinamiems projektams, yra ilgametė Skuodo rajono kultūros centro Lenkimų kaimo liaudiškos muzikos kapelos „Armonikieriai“ narė.

Eilėraščius rašyti pradėjo vaikystėje. Daug jų paskelbta Skuodo rajono spaudoje. 2005 m. Skuodo rajono savivaldybės R. Granausko viešoji biblioteka išleido pirmąją G. Daukantienės knygą – „Rudenės

Gražina Daukantienė. Nuotrauka iš G. Daukantienės albumo

laimės pėdsakais“. Jos kūrinii yra paskelbta įvairiose literatų kūrybos rinktinėse: „Iki pirmųjų gaidžių arba... provincijos poezija“ (1992 m.); „Prie Bartuvos ir Luobos“ (1993 m.); „Dvidešimt ir vienas Šilutės užburtas“ (1996 m.); „Pavasario vėjas“ (2000 m.); „Po ramybės medžiu“ (2001 m.); „Nupinsiu Lietuvai vainiką“ I t. (2004 m.); „Ant tavo rankų supasi gerumas“ (2005 m.); „Žodžiu, garsu, spalva ir forma“ (2006 m.); „So meilė tievėškė“ (2008 m.); „Tėvui, nors tiek“ (2009 m.); „Lengvai išprotėjė“ (2011 m.); „Leisiu pragyst sielos paukštei“ (2013 m.); „Pasidalinkim ilgesį perpus“ (2018 m.); „Žemaitiu gruozėnės literatūras antuoluogėjė Žemaitė = Žemaičiai“ (2018 m.); „Konkursa „Koram žemaitėškā“ dalīviu kūribas rēnktēnē“ (2019 m.); „No aukšta kalna veizontēis“ (2021 m.).

Be Gražinos dabar sunku įsivaizduoti Lenkimų kultūrinio gyvenimo. Miestelyje veikia kultūros

namai – ten daug renginių organizuojama, koncertuoja ir spektaklius rodo iš didžiųjų Lietuvos miestų atvykę kolektyvai, bet čia ne mažiau svarbi ir biblioteka, kurioje knygą mėgstantys gyventojai yra ne tik maloniai sutinkami, aptarnaujami, bet ir turi galimybę pabendrauti vienas su kitu, dalyvauti, plėsti savo akiratį bibliotekoje vykstančiuose edukaciniuose užsiėmimuose, kituose renginiuose.

Gražina renka informaciją apie Lenkimuose gyvenančius ir kuriančius žmones. Parengusi tekstus, iliustruoja juos nuotraukomis ir savilaidos būdu išleidžia. Taip 2006 m. gimė informacinis leidinukas „Lenkimų krašto tautodailininkai“ (darbas saugomas Skuodo rajono savivaldybės R. Granausko viešojoje bibliotekoje).

Gražina myli Lenkimus ir savo darbą. Ji rašo:

„2027-aisiais bus jau 40 metų, kaip mano gyvenimas bėga tarp knygų ir su knygomis. Lenkimų miestelis, kuriame gyvenu dabar, man yra ne tik namai, bet ir širdies uostas. Įleidau čia šaknis prieš daug metų ir kartais atrodo, kad jau esu Lenkimų istorijos dalis. Visi čia gyvenantys žmonės kuria savo istoriją. Glaudus ryšys, bendrystė su kai kuriais žmonėmis, tas kasdienybės ritmas neleidžia paklysti pasaulyje. Lydi reikalingumo kitiems jausmas ir tai yra svarbu. Nežinau, kieno yra šitie žodžiai „Susirask darbą, kurį mėgsti ir tau nereikės dirbti“. Tai šven-

ta tiesa. Biblioteka yra mano kasdienis įkvėpimas, o vis dar joje apsilankantys žmonės – jėga, kuri palaiko šią biblioteką gyvą. Baisu ir pagaltoti, kas bus, jei tokių žmonių kada nors neliks. Skaitytojai ne tik išsineša ir gražina knygas, bet ir prie darbo stalo pasidalina savo istorijomis, nuogąstavimais, sėkmėmis ir nesėkmėmis. Dirbdama bibliotekoje patyriau daug nuostabių akimirkų, pajusdama lankytojų pasitikėjimą, nuoširdumą ir širdies šilumą. Dėkinga bendruomenės žmonėms, kurie dalyvauja renginiuose, pasako gerą žodį, įkvepia naujoms idėjoms. Tik tokių žmonių dėka neprarandu motyvacijos ir galiu judėti į priekį. Kai kyla abejonės dėl savo planų, man užtenka išgirsti „Daryk. Reikia, dalyvausim“, ir tada viskas tampa paprasta.

Man pačiai knygos ir jų skaitymas yra ir hobis, ir terapija, ir savęs paieška bei nuolatinis augimas, pabėgimas nuo triukšmingo pasaulio, pati geriausia mankšta smegenims ir kt. Tie, kurie skaito, tai tikrai supras.

Eilėraščių dabar gimsta rečiau, negu anksčiau, ir jie skirti ne plačiai publikai. Galima sakyti, mėgstu rašyti dėl savęs, dalinuosi ne su kiekvienu. [...]“¹

IŠNAŠOS:

¹ Gražinos Daukantienės laiškas, 2025-10-29 atsiųstas knygos autorei.